

veren skulde ville undlade at benytte Vidnernes Hjælp i ommeldte Henseende, naar det gjøres behov, formentlig ikke være Grund til at nære Frygt for, at Misforstaaelse paa Grund af Sproget skulde indtræde i nogen væsentlig Grad hyppigere end andre Misforstaaelser. Ministeriet har derfor ikke kunnet finde det tilraadeligt af denne Grund at fravige den særdeles vigtige Regel i § 4, og det saameget mindre, som det først er, efterat Tilførelsen er fæst, at Vidnet kan erholde fuldkommen Sikkerhed for, hvorledes Sorenskrivøren har opfattet Deponentens Forklaring. — Dels for at hævde Retsvidnernes Ansæelse, dels for at de desto lettere kunne paaagte, hvad der foregaar i Retten, er det i Overensstemmelse med Fdn. af 9de Juni 1847 fundet rettest at foreskrive, at Vidnerne skulle have Plads indenfor Rettens Skranke eller, hvor saadanne ikke findes i de Lokaler, der udenfor Thorshavn benyttes til Rettens Holdelse, i Nærheden af Dommeren.

Til § 4.

Medens det paa den ene Side maa anses for rettest, at et Retsvidne, der nærer Tvivl om Rigtigheden af det, der er blevet tilført Protokollen, ikke udsætter indtil Protokollens Understrivelse ved Retsmødets Slutning at fremkomme med sine Bemærkninger, hvorved Vidnet ifar under et vidtløst Forhør vilde staa Fare for ikke aldeles noiagtig at kunne erindre de Omstændigheder, hvorpaa det støtter sin Tvivl, maa det paa den anden Side gjælde som usfravigelig Regel, at Vidnet ikke ukaldet griber afbrydende ind i Forhørets Gang, hvorved Dommeren let vilde kunne foregribes i sin Virksomhed og den af ham lagte Plan for Forhøret forstyrres, ligesom ogsaa Inkvisiten kunde tage et saadant Vink til Indtægt til ubodelig Skade for et heldigt Udfald af Forhøret. Vidnet bør derfor, som foreskrevet i Paragrafen, først efterat Deponenten har afgivet sin Forklaring og denne er bleven tilført Protokollen, men forinden nogen ny Deponent fremtræder, fremkomme med sine Bemærkninger. Forsaa vidt det skulde blive fornødent, at der tilføres Protokollen Noget herom, kan Vidnet enten selv diktere sine Bemærkninger

til Protokollen eller lade Dommeren besørge dem protokollerede.

Til § 5.

Med Hensyn til denne Paragraf, der er i Overensstemmelse med § 9 i Forordning af 9de Juni 1847, findes der ikke Anledning til nogen særlig Bemærkning.

Til § 6.

Medens § 11 i Forordning af 9de Juni 1847 alene omtaler en Bemyndigelse for Amtmanden til — bortset fra Tiltale til Straf — at kunne affledige et Retsvidne, der overtræder sine Pligter, har man troet, at der turde være Anledning til foruden hin Myndighed tillige udtrykkelig at give Amtmanden Bemyndigelse til under den i nærværende Paragraf omtalte Forudsætning at anvende de i Paragrafen nævnte lempeligere Fremgangsmaader imod det paagældende Retsvidne, naar heri maatte antages at kunne indeholdes en tilstrækkelig Dødsstraf for Vidnet til for Fremtiden med større Nidkærhed at opfylde sine Pligter. Saa-vel i Betragtning af den Amtmanden saaledes tillagte Bemyndigelse som af Hensyn til, at Straffeloven i det 13de Kapitel indeholder Straffebestemmelser saavel for uagtsomme som for forsætlige Forseelser i Embedsforhold, og disse Straffebestemmelser ogsaa vilde være at bringe til Anvendelse paa Retsvidner, er det anset for unødvendigt i nærværende Paragraf, saaledes som i ovennævnte Paragraf i Forordningen af 1847, særlig at foreskrive Straf for det Vidne, der feiler „af Ubetænksomhed“.

§§ 7 og 8

ere i Overensstemmelse med §§ 11 og 12 i Fdn. af 9de Juni 1847 og give ikke Anledning til særlige Bemærkninger.

Til § 9.

Den i denne Paragraf efter § 13 i Forordningen af 1847 optagne Regel, at Lovens Bestemmelser om Maaden, hvorpaa Retsvidner skulle udnævnes, ikke ere anvendelige med Hensyn til Skifter og de andre i Paragrafen nævnte